

CSIKI LAPOK

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: SEVOBODA JÓSEF könyvtároskedése, hová a lap szellemi részét illető minden közlemény, valamint hirdetések és előfizetési díjak is küldendők.	Megjelenik a lap minden szerdán. Kéziratok nem adathat vissza.	FELELŐS SZERKESZTŐ: Dr. FEJÉRY ANTAL ügyvéd.	Nyitási díjak soronként 40 fill.-ért közöltetnek. Egyes lap ára 20 fillér.	Előfizetési ár: Egész évre 8 kor. (Külföldre) 12 kor. Félévre 4 kor. Negyedévre 2 kor. Ismeretlen czégek hirdetési díja előre fizetendő. Hirdetési díjak a legolcsóbban számítatnak.
--	---	---	--	---

A koalíció feladata.

Eljutottunk a válságnak oly stádiumába, ahol némelyek már az abszolutizmusról beszélnek; mások viszont reménykednek. Fejérváry Géza báró kormányalkításra volt e hétnek legfontosabb politikai eseménye. Hogy ez az esemény hova vezet, azt igazán előre látni nem lehet; a magunk részéről azonban a tényben magában még közvetlen veszedelemet nem látunk. Az igaz, hogy minden alkotmányos értesült magyar embernek más volt és más kellett, hogy legyen a vágya; igaz, hogy a többségen kívül álló kormány alakítása alkotmányos államban el sem képzelhető, de a kinevezés ténye önmagában még nem alkotmányosért, azt maga a koalíció igazi értékes tagjai is elismerik. Ezt azzal hatnak a radikálisan gondolkozókra.

Az adott viszonyokon azonban változtatni nem lehet; s a végzetes hibát a koalíció magatartásában éppen abban látjuk, hogy lehetőséggé tette egy ilyen kormány megalkotását; hogy nem tette lehetőséggé a válságnak az ország fejlődését, alkotmányos életét, uralkodó és nemzet között való egyetértését biztosító megoldását.

A király akarata végre is olyan akadály, melylyel számolnia kell Magyarországon minden politikának, első sorban a békés egyetértés, az egygyé oldás kell, hogy a cél legyen, mert ha uralkodó és nemzet szétválának, ha egymással ellentétes irányban működnek,

abból nem a koalíció tagjainak, hanem az országnak lesz beláthatatlan kára.

Deák Ferencz műve igenis megmutatta, hogy az uralkodóval együtt, az ő hozzájárulásával lehet nemzeti politikát csinálni. Igaz ugyan, hogy akkor azok a jelzavak, amelyekkel a koalíció magának a nemzet kedvező ítéletét megszerzte, veszélyben forognak; de ugyan már eddig is nem mondták-e le mindazokról a követelésekről, melyeknek hirdetése mellett győzelmet arattak?

Hol van az általános választói jog, mikor azt határozottan ellenzik, hol az önálló vámtarifa, mikor az előbbi kormányok tarifa javaslatát fogadták el, hol a magyar vezényleti nyelv, mikor megelégedtek volna u. n. elvi kijelentésekkel?

A volt kormányzó párt büszkén hivatkozhatik olyan vívmányokra, mint a tisztviselésnek nemzeti irányúvá tétele, a honvédtisztviselésre, az újnépiskolai törvényre. Ezek pedig mindig vannak oly értékes dolgok, mint holmi elvi engedelmények, minek gyakorlatban ugy sincs semmi haszna.

Le kell térnie tehát a koalíciónak eddigi útjáról, be kell látania, hogy politikája nemcsak csődöt mondott, hanem súlyos alkotmány válságba is kergette az országot. Rá kell lépni a békés munka terére, mely a fejlődést rejti magában.

Br. Fejérváry kormánya azt hangoztatja, s nincs okunk bizántságában kétkedni, hogy csupán a kibontakozás elősegítése s akadályainak elhárítása n

ezelja. Akkor bizonyára bizántságban óhajítja a többségnek a királyhoz való közeledését, s örömmel fog erre minden eszközt megragadni. Különleges viszonyaink között minden a nemzeti fejlődésre irányuló törekvésünk kárba vesztett munka, ha a király ellen s nem az ő akaratával fogatkozunk. Oly tág tere van a nemzeti irányu haladásnak, annyi eszköz áll rendelkezésünkre, hogy lehetetlen azokat a közös találkozási pontokat fel nem fedezni, amely az összhangot biztosítja. Később pedig, ha király és nemzet egymáshoz való vonzalomban halad magasztos célja felé, ha nemzeti erőnk duzzadása, fejlődésünk, a királyhoz való hűségünk végre eloszlatja azokat az aggodalmakat, amelyekkel követelésünk iránt az uralkodó jelenleg táplál, akkor békés egyetértéssel elfogjuk érni, hogy nem lesz egyetlen tér, hol államiságunk, a legmagasztosabb fényben ne ragyogna, hol a magyar érzés nemes sugarait azért ne öntené.

Az egész magyar nemzet vágya most abban egyesül, hogy a válságos helyzetből a békés alkotás terére lépjünk.

A kivándorlás.

Meglepően nagy lett az utóbbi évek folyamán Magyarországból való kivándorlás. Sokáig nem is tudták a kivándorlók számát különösen megállapítani. Akadályozta ezt azon körülmény, hogy az európai kikötő városokban az Ausztria-Magyarországból való kivándorlókat egy kalap alá foglalták, azokat egyszerűen osztrák kivándorlóknak tekintik; hasonlóképpen járnak el az egyesült államok is: így az ezek által készített statisztikákból nem lehet meg-

állapítani, hogy mennyi a magyar és mennyi az osztrák alattvaló. Ezen aztán a kérdés iránt érdeklődő írónk különböző módon segítve, rájötték, hogy a kivándorlás ma már évenként átlag százezer embert visz ki az országból. Miért hagyja ily rengeteg sereg évről-évre hazáját? Mit remél, az idegen földtől s mint boldogult ott? Nagy és nehéz kérdések ezek s azonkívül politikai és gazdasági szempontból is sok szó fér hozzájuk.

Egyelőre tehát elégedjünk meg azzal, hogy röviden az idegen hazába vándorolt honfitársaink sorsáról vázlatos képet nyerjünk. Ez annál is fontosabb olvasóinkra, mivel a székelység innen nagy mérvben vándorol ki; sőt mind inkább szaporodnak az Amerikába való kivándorlók is.

A magyar kivándorlásnak két fő iránya van; Amerika és különösen az erdélyi részről Oláhország. Az Amerikában élő tiszta faj magyarság számát a múlt évben egyik magyar író közel egy millióra becsüli; jegyezzük itt meg mindjárt, hogy e nagy tömeg alig 35 év alatt vagyis a 70-es évek óta vándorolt ki; de ehhez persze nincsenek számítva a magyar nemzetiségűek, melyek még nagyobb arányban vándorolnak ki; különösen a tótok és horvátok. Az oláhság nem vándorol, különösen Amerikába ritkán. Ha így megy a dolog ez a faj, ha nem egyéb kiéhez Szent István koránájának területéről minden fajt, a magyarral együtt, mert e fajt, olyan dolgok, mint a kereszt hiánya, e miatt való elégedetlenség nem igen mozdítják meg helyéből. A mint a dákóromán politikuskok mondják, az oláhság éhezni tud, a magyar állam havasai között kiéhez maga számára a jobb és nemzeti jövőt. Annyanban sajnos nagyon igazuk van, hogy kivándorlott honfitársainknak is nagy része bizony sokat éhezik és nyomorkodik; s rendszerint csalódottan olyan nehézségeken és küzdelmeken kell magát keresztül törje, ha ugyan ebbe bele nem puztul,

A „CSIKI LAPOK” TÁRCZAJA.

NOÉMI

Írta: Anna.

Vad szenvedélylyel csókolta az ajkát a férfianak. — Éj sötét szemei kéjesen ragyogtak a halvány, fehér arczát szokatlan pir futotta el. Majd, mint egy bohó szenvedélyes lány vig nó-tába kezdett, később szomorú, lemondó, csöndes bus dallá fajult, s melynek vége sokogó sírásá vált. A posztag palacsot szörte szerte-azét; mit bánta ő most a világot, csakhogy kedvére kitombolhassa magát, oly gyönyörűen felelt a szép kis kasszírónk ebben a rózsás helyzetében, hogy meg irigyelhették volna tőle oda fenn az angyalok. Két esztendő óta csigánylegény szagátta a vonót s mikor arra a nótára kezdett:

„Ha még egyszer gyermek tudnék lenni;
Avagy mindent, mindent elfeledni.”

Kitépte a fiatal gyerekek hegedűjét kezéből s eldobta a billiárd színes-hagyott posztójára, mely még ott is zengte visszhangképpen, hogy a lelke még jobban sajnogjon:

„Őszi rózsá, fehér ősi rózsá.”

Őh ekkor láttátok volna meg Noémit, a szép kis kasszírót. Átszellemült, mintha nem is földi lény lett volna s mámoros, ittasult lelkelvél vadul kiáltotta:

Verjen meg az Isten, örökre engemet!
Tépd ki koblémből a dobogó szívem a vérrel ird rá egy papír szelvére s azcsakát: „szerettek” s aztán küld el messze, messze egy kis városkába, ahol ó van az egyetlen, kit szerettem s földtökön kimondatastlan lánggal-hévvél, mint ahogy szeretni tudnak az Istenek. Est mondta Bélának: Béla nem tudta, mi történt Noémivel.
Hát maga édes szolid kis anygalka, kit oly ártatlan természetnek hittük, ilyen is tud lenni?

Noémi szólni nem tudott, elfogta az a marczagoló, szívettépd bánat, melynek nincs szava. Így mulatott Noémi akkor éjjel, éppen a születése napja évfordulóján egy elhagyott külvárosi ódon kávéházban, hova a sors, ez a nagy véletlen sodorta önhibáján kívül.

S a két mulató gyermek csak a kedvéért rándult ki néha-nap. Oly szép volt, mint a mező vadvirág, s oly szomorú, mint a felhőbe borult tavaszi ég bolt.

Bélának ezért tult fel Noémi szenvedélyes, bohém, könnyű vére s oka pedig ennek nagy volt. Más aki szeretni úgy nem tudott mint ő, nem értette meg lelke szokatlan átváltozását, legfeljebb üsletnek nevelte. Brr, ah, milyen es es az „ület”, a saegény Noémit mindennel lehetett vadozni, csak ezzel nem.

Nagyon, de nagyon hasonlított Béla, kit Noémi szenvedélyes hévvel csókolt — ahol a valakibe, ki neki mindene volt, s ezért csókolta az ajkát; meg aztán ma mulatni akart. Ugy fájt a lelke, mélyen sajnogott s gyógyirt csak így vélt találni rá. Ha a szerelmes nő sziv megittasult lelkelvél, mely boldogságának romjából téplálkoszik, kitombolja magát, olyan mint egy szivatros nyári délután.

Szegény Noémi!

Mily könnyű megérteni a köznapit lelkeket, de mily nehéz azt a szívet kikutatni, mely egy egész életen hordozza lelke titkát s mely elrejtett koblémből a nemesebb érzés elő nem tör, csak titkon, mikor senki nem látja gyökük meg az ő Istenének, oh ha látnátok akkor az ilyen szívet! Tudom másépek vélekednétek róla ti könnyű szívetű emberek. De ha előtör keblébből elrejtett érzelmek, akkor vele airtok, vele könnyesetek ti köznapit emberek.

S miért ne tombolhatná ki a fiatal nő sziv is egyszer talán életében azt a keusert, mely

életének romlását okozta. Az a gyöngéd nem, melyet nem ismerünk meg soha, ezerszerre több érzelmel hord szívében, mint egy szüike ember, legfeljebb egy egy fakó poéta, aki megéri az ily szívet, Noémi szíve pedig ilyen volt.

Az ártatlanság, a megtérsült nő eszményképe volt falusi lány korában s megtudta őrizni ott csillárok alatt is.

De most engedjétek meg neki, ha vihar-képpen tombolja ki magát. Vihar után az eső csöndesen megered és hull, hull sokáig; míg bele nem fírad. Így történt ez Noémivel is.

A pirkadó hajnal haza csalta a két udvarlót a nagy alkotmány egyik elhagyott zugába, Noémi pedig kitaludta magát. Másnap későn ébredt, de alig nyitotta fel ragyogó éj sötét szemét, páruja utól egy kis halvány rózsaszínű levelet vett elő s mikor olvasni akarta, megtelt a szeme könnyel, a vékony, finom hajlása betük össze folytak előtte.

A levélben pedig ez állt:

„Zoltán ma tartja esküvőjét. Te is imamed Bor Piroskát, hisz együtt játszadoztunk vele. Ő less az a boldog természet, kit koblére ölelhet. Téged meg fog lenni, s nagyon rosszul esik édes Noémi, de legyen lelki erőd elviselni ezt a fájdalmat. Zoltán nem is tud te rólad semmit, azt ne tudja hol vagy. Én ugy szeretném, ha tudná, legalább egy két könny cseppel áldozhatna a te emlékednek is.

Többet nem írok, áldjon meg az Isten.

Sokszor csókolt a te édes kis szerető barátinód:

Irúke.”

Noémi még akkor ismerte Zoltánt, mikor diák gyerek volt. Othon, abba a kicsi falucskába, hol neki most nincs semmi keresni valója, mert másnak nyílnak a söid szalus ablakában a virágok, élte le legédesebb korát.

Apja jó modu ur volt, de végül mikor az a szomorú duperzés, ott zengett az ősi kuriában, akkor lett az ő szíve boldogtalan. Az öregget, hogy eltemették, András a jóképű gyerek, iparosnak ment, Noémit pedig vitte a bánat az emberek esrei közé, föl a nagy város tömkelegébe.

Igy zülött szerte a család. Zoltánt attól a pillanattól, hogy öntudatra ébredt szeretni kezdte s az a sok boldog óra, mit együtt töltöttek, örökre a lelkehez fűste Noémit.

A sors kegyetlen viharja s mint elzavarta, Zoltán nem tudott róla, azt se, hogy hol van. Ő hivatalnok lett egy városkában.

Egy ősi este, naplementekor, a gyári munkások toltak, rohantak haza felé. Zoltán fiatal feleségével ott ült az ablakban.

Egy esurto, két subonyos borotvátlan munkás alak, kinek külseje csak éppen olyan volt, mint a többi-é, megáll az ablak alatt.

Lyukas kalapjával köszön:

Hát nem ismeres Zoltán?

Én vagyok a Noémi bátyja András, kit te egykor szeretél.

Zoltán csak néste, majd szomorúan kérdeste: Igazán te volnál Bandi, hát mi lott veled, hogy viselt meg a sors téged így. Antán elmondotta élet történetét, Zoltán nagy két szemét, — az aszonyka benebb vonult — megtörilte.

Hát Noémiel mi van — kérdé Zoltán, szomorúan.

Jaj ő neki felvitte Isten a dolgát: kasszírón Pesten.

